Bart de Wolf

Monsters & mislukte superhelden

Voor Mick en Amelie, mijn twee monsters
en Merel, mijn échte superheld!

Copyright ©2026 Uitgeverij Dyslexion

ISBN 978-94-6324-591-3
NUR 283
Papier met FSC-certificaat

Niets uit deze uitgave mag worden verveelvoudigd
en/of openbaar gemaakt op welke wijze dan ook,
zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van
Uitgeverij Dyslexion.

Dit boek verscheen eerder als reguliere uitgave bij
Uitgeverij Hamley Books
© 2022 Tekst: Bart de Wolf
© Oorspronkelijke coverontwerp: PsyCat Cover Designs
© Oorspronkelijke grafisch design: Sly Fox Cover Designs

Dit boek is uitgegeven in het lettertype Dyslexie.
Kijk op www.dyslexiefont.com voor meer informatie.

Voor meer informatie of bestellen
ga je naar www.dyslexion.nl



DE OCHTEND NA HET VOORVAL

11 juli, Westerkerke— BREAKING —

Op het strand van Westerkerke, tussen de waterlijn van de Zwarte Lagune en het aangrenzende bos zijn lichamen gevonden.
De hulpdiensten werden gealarmeerd toen er wrakstukken aanspoelden. Er werden geen overlevenden aangetroffen. Vanwege de opmerkelijke toestand van de lichamen kan de politie nog niets kwijt over hun identiteit en de oorzaak van overlijden.
Of dit iets te maken heeft met de zorgwekkende verdwijning van de tieners waarover gisterenavond bericht werd, wordt nog druk onderzocht.
De politie doet een oproep naar getuigen. Later meer.

(Bericht op de website van De Westerkerkse Koerier, 11 juli dit jaar — 9:30)

Later als ik groot ben, dan word ik een superheld.
Het liefst wil ik dan kunnen vliegen.
Ik help dan de gewone mensen die in nood zijn
en gooi alle boeven in de gevangenis.
Wanneer ik iemand gered heb, dan staat het
de dag erna in de krant.
Zonder mijn superheldenpak herkent niemand mij,
maar als ik tegen het onrecht vecht, dan roept
iedereen mijn naam: "SuperFlo!"

(Fragment schoolopdracht "Later als ik groot ben"
– Floris, 9 jaar)

Floris' dagboek

Toen ik vanmorgen opstond en in de grote spiegel
op mijn kamer keek, was er opnieuw niets veranderd.
Ik zag er niet stoerder uit, was niet groter en voelde
me niet sterker. Ik telde nog steeds evenveel sproeten
rond mijn neus, mijn haren waren nog even rood
als altijd en zonder bril leek het alsof de spiegel
beslagen was. Ik trok het hemd van mijn pyjama
uit en spande mijn rechterbiceps. Toen ik niets zag
gebeuren en vervolgens extra mijn best deed,
kreeg ik alleen een venijnige kramp in mijn arm. Pffft.
De huid van mijn buik en borst was bleek,
alsof ik helemaal nog niet buiten was geweest
deze vakantie. Ik zag nergens schrammen
of verwondingen. Blijkbaar had ik vannacht dus weer
gewoon geslapen, niets bijzonders. Ik draaide mijn rug
naar de spiegel. De schrale plek die daar
een paar dagen geleden was verschenen,
was niet echt groter geworden.
Ik telde drie stugge zwarte haren en een muggenbeet.
Ik ging met mijn rug tegen de muur naast de spiegel
staan en drukte mijn beide schouders
tegen het behang. Met een potlood kraste
ik een klein streepje op de wand, vlak boven
mijn hoofd. Toen ik me vervolgens omdraaide
en het streepje vergeleek met dat van gisteren,
zag ik dat ik het enkel wat dikker had gemaakt.
Balen.
Ik wéét gewoon dat ik aan het veranderen ben.
Ik had het alleen toch iets sneller
— en vooral veel spectaculairder — verwacht.



ZES DAGEN VOOR HET VOORVAL

04 juli – Leeftijd: 13 jaar en 6 dagen

Floris legde de pen naast het dagboek neer.
Hij las de laatste regels nog een keer
en zuchtte diep.
Boeiender dan dit kon hij het toch echt niet maken.
Hij bewoog de tenen van zijn rechtervoet en voelde
een onaangename tinteling. Zijn leven was zo saai
dat zelfs zijn been ervan was gaan slapen.
Hij sloeg het dagboek dicht, liep naar de andere kant
van zijn kamer en schoof een gordijntje open.
Onmiddellijk scheen een stralende zon recht
in zijn gezicht. Hij kneep zijn ogen tot spleetjes
en schermde ze met zijn handen af.
De vakantie was tot nu toe echt zomers geweest
en in het geval van Floris betekende dat:
extreem veel zonnebrandcrème smeren

en zo veel mogelijk uit de zon blijven.
En waarschijnlijk ‘s avonds alsnog overal verbrand zijn. Hij greep de halflege tube van zijn nachtkastje, schroefde het dopje eraf en vulde zijn handpalm met een flinke dot.
Beneden ging de deurbel.
Floris schrok en keek op zijn horloge.
‘Oh nee, Haroen!’ Hij was de tijd helemaal vergeten! Vanochtend zou zijn beste vriend hem ophalen om verder te werken aan hun boomhut in het bos. Hij wierp een vluchtige blik op de bleke, roodharige, halfnaakte spriet in de spiegel en voelde een lichte paniek opkomen. Hij wreef de zonnebrandcrème snel over zijn gezicht, scande vluchtig zijn kamer op zoek naar een T-shirt, greep het eerste dat hij vond, rook eraan en trok walgend zijn neus op. Deze maar beter niet.
Beneden ging de deur open. Floris hield zijn adem in en luisterde gespannen. De stem van mama galmde door de gang. Ze klonk overdreven enthousiast, dus het was vast Haroen. Dan inderdaad de stem van zijn beste vriend: rustig, beleefd. Dan mama weer. Een goedbedoeld, maar ongetwijfeld lichtelijk beschamend grapje over het feit dat Floris nog in zijn bed lag. Of nog erger: strips zat te lezen op het toilet.
Gestommel op de trap!
Floris greep een verfrommeld T-shirt dat onder zijn bed lag, rook ook hier aan – de geur van zonnebrandcrème – en trok het zo snel hij kon over zijn hoofd. In de haast stak hij een arm in het gat waar zijn hoofd had moeten komen en kwam dit hoofd ergens halverwege de mouw

vast te zitten. Net toen hij met zijn andere arm
als een wildeman in de lucht aan het maaien was,
kwam Haroen de kamer binnen.
Hij zat al halverwege een enthousiaste begroeting,
maar zweeg abrupt toen hij zijn vriend zag worstelen
met het kledingstuk. Het T-shirt liet zich duidelijk
niet zomaar bedwingen.
Haroen staarde bewegingloos naar
het bizarre schouwspel. Er viel een ongemakkelijke
stilte van ongeveer drie seconden...
'Alles oké?' vroeg Haroen uiteindelijk.
Floris kon het niet zien, maar hij wist exact
welke sarcastische gelaatsuitdrukking zijn vriend
op zijn gezicht had staan.
'Zal ik later even terugkomen, komt dat beter uit?'
De stem van Haroen klonk spottend.
Floris zuchtte en wurmde zich weer uit het T-shirt,
zijn hoofd nog wit van de crème. Hij zette zijn bril
opnieuw recht.
Haroen keek naar het pezige lijf van Floris
en trok een bedenkelijk gezicht.
'Weer niks vannacht, zo te zien?' Floris schudde
zijn hoofd. Elke dag vroeg Haroen hem opnieuw
of hij ondertussen al een superheld was geworden.
En zoals elke dag moest Floris hem vertellen
dat er weer niets gebeurd was die nacht.
'Nope, geen veranderingen.' Floris bromde het wat
voor zich uit, terwijl hij het T-shirt opnieuw aantrok.
Ditmaal op de juiste manier.
'Nou ja, volgende keer misschien,' reageerde Haroen.
'Mja. Misschien. Kom, we gaan.' Floris liep
langs zijn vriend de gang in. Hij voelde zich stom
en keek in het voorbijgaan Haroen niet eens

in de ogen. Hij was het zat om ‘gewoon Floris’ te zijn en snakte naar verandering.
Wat die verandering exact zou inhouden maakte hem weinig uit, maar zijn geduld was zo langzamerhand op.
Floris wist zeker dat hij ooit een superheld zou worden.
En dat ‘ooit’ mocht onderhand wel zo’n beetje gaan beginnen.



NOG STEEDS ZES DAGEN VOOR HET VOORVAL

04 JULI DIT JAAR — 10:33

‘Kijk, deze werkt nog!’
Haroen hield een kleine speelgoedrobot in zijn handen. De voetjes trappelden in de lucht onder een licht zoemende cadans. Om de zoveel seconden weerklonk een metalige robotstem die in het Engels commando’s afvuurde, afgewisseld met lasergeluidjes.
Haroen hield hem zo hoog mogelijk zodat Floris hem vanuit de verte kon zien. ‘Nou, wat denk je?’
Floris keek op van tussen de stapel afgedankte printers en toetsenborden en schermde zijn ogen af voor de felle zon. Hij tuurde naar het ding dat Haroen in zijn handen had. Vervolgens stak hij enthousiast zijn duim omhoog: perfect!